

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 33 (215)

Субота, 14 серпня 1971 р.

Ціна 2 коп.

У ПІДГОТОВЦІ ДО ЗИМИ ДРІБНИЦЬ НЕМА

Закінчуються останні теплі дні літа. На порозі — осінь з її примхами, короткими днями, вже скупишими на тепло. Робота підприємств Товариства в минулому осінньо-зимовому періоді показала, що в деяких УВП мали місце серйозні недоліки через погану підготовку до роботи в цей час. Так, під відкритим небом зимувала сировина на Ворошиловградському УВП-1, не все було зроблено в цій частині і на Запорізькому УВП.

Ще на початку червня цього року постановою № 154 Президії Центрального правління УТОГ адміністрацію УВП та голів обласних відділів УТОГ зобов'язано розробити організаційно-технічні заходи по підготовці підприємств і установ до роботи в зимових умовах. Більшість УВП надіслали такі плани.

По-державному, по-господарському підійшли до вирішення цього питання окремі директори УВП. Не чекаючи вказівок, ще в квітні-травні Полтавське УВП-1, Донецьке, Садгірське, Вінницьке, Київське дослідне — розробили конкретні заходи, намітили строки виконання, затвердили відповідальних осіб за проведення цих заходів. При чому, строки виконання припали на літні місяці, коли все можна вирішувати не боячись негоди.

Так, із 87 запланованих заходів по підготовці УВП до роботи в зимових умовах — 64 вже були виконані в червні колективом Полтавського УВП-1. Багато зусиль

приклали робітники Київського дослідного підприємства для того, щоб підприємство було готове до роботи взимку. Уже відремонтована теплотраса механічного цеху, проведено капітальний ремонт опалювальної системи підприємства, відремонтовано вентиляційну систему в пластмасовому та карнизному цехах, капітально відремонтовано гуртожиток та їдальню.

Успішно справився з цими роботами колектив будинку відпочинку «Сосновий бір». У серпні закінчуються ці роботи на підприємствах Львівського УВП-1, наближаються до їх виконання колективи Слов'янського та Львівського УВП-2.

На жаль, чимало підприємств Товариства прогаляли час і тепер в планах, які вони прислали у виробничо-технічний відділ ЦП УТОГ строки виконання проставлені: жовтень—листопад. Одеське УВП-3, наприклад, планом передбачило робіт на суму 9800 карбованців, а останній строк освоєння — середина жовтня.

Підготовка підприємств до роботи в осінньо-зимових умовах — першочергове державне завдання. Від успішного здійснення цих робіт залежить не тільки успішне виконання завдань першого року п'ятирічки, а й створюються відповідні умови, які зберігають здоров'я людей. Справді, турбота адміністрації про роботу колективу в зимових умовах, це серйозне планове завдання, а не тимчасова кампанія, якому дехто надає другорядного значення.

Про те, що до цього питання окремі директори УВП підходять саме так, видно з тієї «оперативності», яка зафіксована при одержанні планів: 1,5—2 місяці після виходу постанови ЦП УТОГ. А такі УВП: Ворошиловградське-1, Ворошиловградське-2, Миколаївське, Єнакієвське та інші — таких планів не подали ще й на 14 серпня ц. р. Дивно: літа вже нема, а дехто про підготовку до зими вже й, мабуть, думати перестав. А є й такі: план прислали (Сумське УВП), а строки в цих планах жорстко підбили на машинці — III—IV квартал! Але головне не це. В плані, який склав власноручно і підписав головний інженер Сумського УВП Слинько Л. Г. пунктом 14 передбачено: «організувати аварійну бригаду для усунення стихійних бедствий в кол-ве 12 чел.».

Чи не пора піднімати на ноги аварійників!

Таке становище з підготовкою до зими підприємств, будинків культури, клубів в деяких областях повинно викликати серйозну тривогу. Народна мудрість каже: «Готуй сани влітку, а воза—взимку». Хто цього не розуміє, той не розуміє, що для підприємства це заздалегідь «заплановані» зриви ритмічності в роботі, великі втрати коштів, сировини і матеріалів на УВП.

Потрібно з потрібною енергією тепер надолужувати прогайне і, безумовно, зробити все для того, щоб забезпечити нормальні умови роботи в осінньо-зимовий період на підприємствах Товариства.

П'ятирічку—достроково!

Слюсар-налагодник цв'яхових автоматів, ударник комуністичної праці Дніпродзержинського учбово-виробничого підприємства Василь Максимович ГОРБ на підприємстві працює з 1947 року.

Виробничі завдання першого року нової п'ятирічки він виконує на 120—125 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ВИХОВАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

НОВІ можливості у вирішенні завдань державного, господарського і соціально-культурного будівництва визначені у матеріалах і рішеннях XXIV з'їзду КПРС, який вказав, що державні установи повинні ще повніше здійснювати свої функції, дієво впливати на розвиток економіки і культури.

Розширення прав керівників підприємств і установ підвищує їх самостійність у вирішенні питань, які входять у їх компетенцію, і підвищує відповідальність за доручену ділянку роботи.

XXIV з'їзд КПРС підкреслив необхідність послідовно проводити в життя принципи підзвітності виконавчих органів, піднімати їх авторитет і відповідальність. Саме цьому повинні служити звіти обласних і міжрайонних відділів УТОГ перед членами Товариства. У Сумській області звіти набувають все більш систематичного і цілеспрямованого характеру. Міжрайвідділи все частіше включають у порядок денний своїх зборів звіти правлінь і голів первинних організацій УТОГ і цим самим підвищують відповідальність за доручену ділянку роботи.

Сумський обласний відділ УТОГ цікавиться і контролює хід проведення звітів для того, щоб голови міжрайонних відділів і первинних організацій виконували свої обов'язки. В даний час проходять звіти за перше півріччя 1971 року. Оцінка діяльності підприємств і міжрайвідділів ведеться в нас за підсумками виконання планів, які являються основою їх діяльності в покращанні організаційно-масової та культурно-масової роботи. Крім того, заведено такий порядок: перед обговоренням кожного питання порядку денного президії в обласному відділі глибоко вивчається стан справ на місцях, в цьому нам допомагають голови первинних організацій УТОГ та актив.

Проекти постанов, які виносяться на затвердження, уважно розглядаються членами президії. Підвищенню відповідальності керівників сприяє і чітке визначення їх прав та обов'язків. Проте, якою б хорошою не була організована система керівництва, як би чітко не були визначені права і обов'яз-

ки керівника — в кінцевому рахунку все вирішують люди, їх ставлення до справи.

Є керівники, які чесно і сумлінно виконують свої обов'язки, але не більше. Для інших — завдання стає імпульсом до того, щоб ще краще працювати. Довгі роки на посту директора Конотопського УВП працює М. В. Кабінюк. Глибоке знання справ, державний підхід до вирішення виробничих питань, уміння підійти до людей і вчасно підтримати їхній «чир» — характерна риса в роботі Кабінюка М. В.

Колектив Конотопського підприємства, вирішуючи виробничі завдання, не має емоційних поривів і все та й робить, як може. Швейники цього підприємства успішно справляються з виконанням державних завдань. Белика робота ведеться по створенню побутових і житлових умов робітникам підприємства. Керівництво підприємства всі питання вирішує разом з партійною організацією УВП.

Немало ініціативи і пастирливості проявляє голова Сумського міжрайвідділу М. А. Панасенко, Кролевецького — В. А. Замула, Глухівського — С. М. Онщенко і Ахтирського — Т. Д. Доценко в постановці політико-виховної роботи серед членів Товариства.

Прикладів умілого керівництва можна було б привести багато, та хочеться сказати, що є в нас і недоліки. Є окремі керівники, які намагаються жити за рахунок старих знань, мало проявляють ініціативи і винахідливості, чекають вказівок «зверху».

Обласний відділ УТОГ ретельно аналізує всі плюси і мінуси роботи відповідних організацій з тим, щоб підвищити їх рівень роботи, мобілізувати всіх членів Товариства на успішне вирішення господарських і політичних завдань.

Нема сумнівів в тому, що члени УТОГ Сумської області успішно виконують взяті зобов'язання першого року п'ятирічки і внесуть гідний вклад в дальший розвиток економіки нашої країни.

МИШИНЦЕВ А. К.,
голова Сумського обласного відділу УТОГ.

VII з'їзд
КАЗАХСЬКОГО
ТОВАРИСТВА
ГЛУХИХ

5 і 6 серпня цього року в Алма-Аті відбувся VII з'їзд Казахського товариства глухих.

На з'їзді обговорені питання: звітна доповідь Центрального правління Казахського товариства глухих, звіт центральної ревізійної комісії товариства, вибори Центрального правління та центральної ревізійної комісії.

В роботі VII з'їзду Казахського товариства глухих взяли участь делегації Латвійського, Естонського, Узбецького, Туркменського, Таджикиського товариств глухих. Учасником з'їзду від Українського товариства глухих була заступник голови ЦП УТОГ М. І. Неплюй.

На фото: (зліва) ударниця комуністичної праці, «Майстер-золоті руки», бригадир швейного цеху Вінницького учбово-виробничого підприємства Ніна НАГОРНА перевіряє якість пошиву у швей Галини СЛОБОДЕНЮК.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Сімейна професія

Мабуть не знайдеться на нашому підприємстві людини, якій подружжя Олімпіади і Людвіга Борецьких було б незнайомим. Олімпіада 22 роки віддала підприємству. Двадцять два... Багато це чи мало? Якщо ви запитаете про це в Олімпіаду, вона напевне скаже вам, що й не помітила, як вони відійшли в минуле. Але що дали ці 22 роки їй?

Починала Олімпіада свій трудовий шлях ученицею в'язальниці. Потім вийшла на розряд, здобувши професію в'язальниці трикотажного полотна. Вона добре пам'ятає і малопотужні машини, на яких можна було виробити за зміну не більше 15—18 кілограмів сурового полотна, потім — більш продуктивні машини марки МС-3, які давали в зміну уже 50—60 кілограмів полотна. Їй, одній з перших було доручено освоїти таку машину. І вже тоді і майстри, і подруги говорили: Олімпіада — відмінна в'язальниця. У неї є своя манера у роботі, вона найкраще знає цю машину. А згодом Олімпіада вивчила ще цілий ряд нових, більш продуктивних машин і тепер успішно може працювати на будь-якій з них.

А як зараз працюється робітниця? Підхожу до її робочого місця. Ще здалеку бачу ясну посмішку. Це означає, що у неї все гаразд, задоволена роботою машини, якість роботи відмінна. А працює вона зараз на найвідповідальнішій ділянці — обслуговує чотири круглов'язальні машини марки МТ. Цікавлюсь її виробітком. Він становить в середньому 120—125 процентів від змінної норми. Інженер ВТК В. С. Уткіна говорить, що в Олімпіади Борецької найкраще полотно. Таких успіхів у роботі Олімпіада домагається завдяки наполегливості і сумлінному ставленню до своїх обов'язків, прагненню використати кожну робочу хвилину якомога раціональніше. Девіз Олімпіади Борецької: «Зміню норму за сім годин; восьма година — на випуск надпланової продукції!»

— Хвилини треба берегти, — говорять Олімпіада Борецька, — бо наші зекономлені хвилини — це кілограми і тонни полотна. А це вже — народне багатство.

Почувши ці слова, і не здивувавшись, що у цієї виробничниці найвищий, IV-й клас в'язальниці сурового трикотажного полотна. Одержала вона його однією з перших на підприємстві, як і високе звання ударниці комуністичної праці.

Плчч-о-оплч крокує Олімпіада через життя разом з своїм чоловіком Людвігом, механіком-наладчиком трикотажного в'язального устаткування. І його ставлення до роботи — будь-кому в приклад. Проте, і він не зразу став механіком. Ним він працює

лише 8-й рік. Решту, одинадцять років, він теж працював в'язальником на нашому. Вінницькому УВП, хоч ця спеціальність і вважається більш жіночою, ніж чоловічою. Людвіг полюбив її, працював з великим задоволенням. Отже, в'язальник — це у Борецьких професія сімейна. Будучи в'язальником, Людвіг вивчив усі тонкощі роботи наявного устаткування і тепер знаючи, що від механіка-наладчика дуже залежить робота усього устаткування, ніколи не забуває про це в своїй роботі.

Людвіг — відданий колективу трудівник. Відремонтоване, чи налагоджене ним устаткування завжди працює чітко, безперебійно, довго і надійно.

Добре працюючи на виробництві, сім'я Борецьких і живе в достатку: має свій будинок з трьох кімнат, сад; в квартирі сучасні

меблі, радіо, телевізор, килими та інше. Про достаток сім'ї говорить її зарібок, а він перевищує дві з половиною сотні.

У вільну годину Людвіг ви можете зустріти на рибалці чи в кіно, в бібліотеці. А Олімпіада уся віддається кулінарним пошукам — це у неї захоплення. Часті можна зустріти Людвіга і Олімпіаду разом зі своїми дітьми, Миколою і Зоєю. Микола уже змузнів. Йому сімнадцять років, вчиться у профтехучилищі у Ворошиловграді, а донька — ще учениця, перейшла в шостий клас Дніпровськ на цю сім'ю і думає: щасливі ви, і батьки, і діти.

І. ШАПЕЕВ.

м. Вінниця.

На Одеському учбово-виробничому підприємстві № 3 добре обладнаний медичний кабінет. Тут робітники завжди мають можливість одержати допомогу.

На фото: на прийомі в медичному кабінеті.

Фото П. ВІКТОРОВА.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ТІЛЬКИ закінчилась злива і важкі чорні хмари поволі попливли за горизонт, яскраве літнє сонце бризнуло своїм промінням на поле стадіону, відбиваючись тисячами малесеньких сонечок в росі на посвіжій траві, як тут же з'явилися на зеленому килимі учасники обласних спортивних змагань з легкої атлетики: представники Лебединської школи-інтернату, Лебединського і Сумського УВП, Сумського Будинку культури. Мою увагу привернула невисока на зріст, красива статури дівчина. Вона вибігла на бігову доріжку і почала розминку. Вогники сірих зосереджених очей блискучо опромінювали то одного, то іншого суперника. Але особливого хвилювання дівчини не відчувалося. Вона була впевнена в своїх силах. Принаймні про це говорив її зовнішній спокій.

Я підійшов до головного судді змагань, майстра спорту Івана Меньшакова.

— Хто це? — запитую його показуючи на дівчину.

— Люба Супрун, — відповів той. Наш ветеран спорту. Вона вже кілька років підряд виступає на обласних змаганнях, зростає дівчина. На цих змаганнях вона теж напевне покаже непогані результати. Принаймні, про це свідчать її успіхи на тренуваннях...

...Я не мав змоги побачити Любу Супрун на всіх видах змагань, але після закінчення їх я знову зустрівся з головним суддею. — Ну як? — запитав я.

— Щодо Люби Супрун?

— Так.

— Я не помилюся. У штовхальній кулі і метанні диску вона показала найкращі результати. Сум-

ське УВП може по праву пишатися цією спортсменкою. Результати її значно перевищують норми III розряду Єдиної Всесоюзної класифікації. Молодець дівчина! І на виробництві так, і в спорті.

А пізніше я зустрів Любу Супрун разом з директором УВП Василем Петровичем Губарем, який теж цікавився успіхами спортсменки. Його задоволення успіхами дівчини не можна було не помітити.

— Ось про таких треба писати до газети! І швей відмінна і на спортивних змаганнях не підведе! У виконанні норм виробітку вона поступається покищо тільки Майї Шамраєнко. Але не дуже. Я певен, що скоро на неї всі швей її цеху рівнятимуться. Та на неї й так уже всі рівняються. Адже Шамраєнко хоч і дуже добре працює, але часом буває гаряче, порушує дисципліну. Були в неї навіть і прогали. А про Любу нічого поганого не скажеш. Дисциплінована, чуйна до своїх товаришів, честь колективу для неї — це її честь. Хоч робітниця й молода, але у неї уже є свій почерк у роботі. Ще зовсім недавно наше підприємство випускало трикотажні вироби. І тоді вона користувалася заслуженим авторитетом серед товаришів, а з переходом на швейне виробництво уже називалася виконувати чотири-п'ять операцій. Так чи ні Люба? — звернувся він до дівчини.

— Так, — відповіла вона. — До кінця року освою ще не менш, ніж дві.

— Резервісткою мігши стати!

— А чому б і ні!

— Хм! Звичайно треба! Я завжди підтримую таких! І директор розповів мені:

— Люба шие куртки, але може вже виконувати кілька операцій

ЦЬОГО ВИМАГАЄ ЖИТТЯ

і на пошиві брюк. Кожну вільну хвилину використовує для самонавчання. Ніколи не посоромиться підійти за порадою до майстра. Інша швея відпрацює зміну і її вже ніщо не цікавить на підприємстві. Люба не з таких.

Я поцікавився виробітком Люби Супрун.

— Виконую норми в середньому на 125 процентів, була й більше, коли ніщо не заважає.

А в чому ж таємниця ваших успіхів? — запитую швею.

— Перш за все, я не лінуюсь займатися спортом. І це дуже впливає на продуктивність моєї праці на робочому місці. Особливо добре я відчуваю себе влітку. Постійні тренування дають мені добру насагу. На роботі я завжди відчуваю себе бадьорою і не стомленою. До того ж під час роботи я ніколи не блукаю по цеху. У мене завжди все під рукою, все справне, я ніколи нічого не шукаю і жодна хвилина робочого часу у мене не пропадає марно. А це, якщо хочете, — найголовніше в роботі. Адже це виключає зайві нервування, і навпаки — створює сприятливі умови для виконання змінного завдання. Я його завжди перевиконую і настрій у мене завжди чудовий. До того ж, коли працюєш спокійно, ніколи не допустить браку. Але часом бувають і невдачі. Особливо на початку, коли саме переходили на нову продукцію. Траплялось, що погано працює машина. Інша почала б нервувати. А я ні. Я знаю, що все можна виправити. І в цьому мені завжди допоможуть і майстер і механік. Збережеш хороший настрій — матимеш хороші успіхи. Часом

буває й таке: почнуть дівчата під час роботи ділитися своїми враженнями від шойно побаченого кінофільму. Вони й не помітять, як допустять брак, як втрачать дорожні робочі хвилини. Так буває рідко, але буває. Я ж ніколи не розмовляю під час роботи. На це у мене вистачає часу в обідню перерву, перед роботою і після роботи. Є й два вихідні.

— Цікаво, — перебив я, — а як подруги ставляться до Вас?

— Якщо для них будеш доброю, вони відплатять тим же. Ще ніхто, мабуть, за добро не платив зневагою. Я ніколи нікого не прагнула образити. І мене поважують. Коли комусь потрібна моя допомога, я ніколи не відмовлю в ній. У нас у цеху широко розгорнулось соціалістичне змагання між бригадами, особливо під час підготовки до XXIV з'їзду КП України та XXIV з'їзду КПРС, а також після цих з'їздів. У цеху є дошка показників виконання щоденних змінних завдань кожною швеєю. І кожного дня після зміни ми цікавимося досягнутими успіхами. Наша бригада добре справляється із виконанням державного плану. Трапляється, що хтось захворіє — чи так з якоїсь поважної причини не з'явиться на роботу, чи просто хтось з молодих швей не виконує свою норму, ми всім колективом допоможемо їй. Але цим ніхто з нас не спекулює. Молодих швей навчаємо разом. У нас в бригаді всі — за одного, один — за всіх!

Я поцікавився, а чи давно працює Люба на УВП?

— З 1956 року, — відповіла вона. — Починала свій трудовий шлях в'язальницею. Одержала 4-й розряд, потім і намотувальницею була, і в решті стала швеєю. Під час переходу на випуск нової продукції три місяці була ученицею. Важкувато було. Дехто вперше сідав за швейну машину. Знаєте, усіх турбував і зарібок. Але таких, які здалися б перед труднощами, у нашої бригади не було. Кожен прагнув якомога швидше освоїти свою операцію, шити так, щоб не допускати браку. І скоро справи пішли на краще. А тут ще й змагання організували. Знаєте, кому хочеться показати свою слабкість? Та й чи такі вже ми слабі, щоб здаватися перед першими-ліпшими труднощами. Життя — це боротьба. І треба вміти боротися, треба вміти відстояти. І ось зараз ми вже мало-помалу й забувати стали про ті труднощі. Рішення XXIV-го з'їзду КПРС надихають нас на нові трудові звернення. Мині трохи часу, і ми обов'язково переглянемо взяті соціалістичні зобов'язання. Цього життя вимагає. Адже більше дати товаришам народного споживання — ця вимога XXIV з'їзду КПРС в першу чергу стосується нас, швейників. Від нас залежить, наприклад, задовольнити потреби будівельників у спецодязі чи ні?

Останні слова я чув не тільки від Люби. Їх повторювали на Сумському УВП глухих всі, з ким мені доводилось зустрічатись. Але з вуст Люби вони звучали особливо виразно.

А. БАРТКО.

РОКИ І ЛЮДИ

Михайло Борисович Батшев, голова Чернівецького обласного відділу УТОГ, близько 20 років працює у Товаристві.

Але не всі знають, що військову службу він почав зенітником у Севастополі. Напад гітлерівських військ застав Михайла у м. Молодечню, на посаді начальника полкової школи.

— Того ж дня, як було об'явлено про напад, — згадує Михайло Борисович, — курсантів підняли по бойовій тривозі і наказали виступити назустріч знахабілому ворогу.

Мене, призначили помічником начальника штабу артилерійського полку по розвідці. І вже вранці наступного дня, після багатокілометрового нічного маршу на захід ми зайняли вогневу позицію і зустріли танки ворога прицільним, нищівним вогнем гаубичних батарей.

Важкий то був бій, жорстокий. Чимало сталених чудовиськ із чорними хрестами знайшли тут свій безславний кінець. У нас теж були великі втрати. Командир дивізії, генерал К. Н. Галицький все ж зміг знайти правильне рішення і дивізія вийшла з ворожого оточення. Відпочивати не було коли. Одержавши поповнення, боєприпаси і продовольство диві-

зія влилась у корпус, командувати яким призначили генерала К. Н. Галицького. На озброєнні з'явилися гармати нового зразка і наш корпус зайняв вогневі позиції на правому фланзі оборони Києва. Біля трьох місяців гітлерівці безуспішно штурмували нашу оборону.

На фото: старший лейтенант М. Батшев у передвоєнні роки. На другому знімку — Михайло Борисович з внуком Ігорем.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

ПІСЛЯ РЕКОНСТРУКЦІЇ

ЯК ВІДОМО, Сумське учбово-виробниче підприємство глухих ще зовсім недавно випускало трикотажні вироби. З початком 1971 року було заплановано реконструювати його і спеціалізувати на швейному виробництві. Про перехід підприємства на випуск нової продукції ми знали заздалегідь і тому ще минулого року подбали про те, щоб здійснити його з якомога меншими витратами і без збитків.

З метою прискорення і поліпшення підготовки до вище згаданого переходу колектив зібрав усі свої зусилля на дострокове виконання річного виробничого плану і соціалістичних зобов'язань на 1970 рік. Виконано їх було з випередженням на один місяць (на 113 процентів). Уже тоді ми кинули всі сили на переобладнання приміщень, підготовку нового устаткування до монтажу. Усі роботи проводили в позаробочий час. І, як результат самовідданої праці всього нашого колективу, переобладнання підприємства було в основному завершено на 10 грудня 1970 року. З цього дня посправжньому розпочалося навчання робітників новим для них спеціальностям швейного виробництва.

Інженерно-технічні працівники і цеховий персонал пройшли підготовку на інших швейних підприємствах, вивчили технологію нової продукції і по закінченню остаточного переобладнання підприємства та навчання робітників і робітники здали екзамени кваліфікаційній комісії, одержавши робітничі розряди. Підприємство розпочало виконання державного плану на 1971 рік. Слід відзначити, що не обійшлося й без казусів. Швейне устаткування, яке ми встановили на своєму підприємстві, у більшості своїй старе, одержане з інших УВП. Робота його значно відрізнялася від роботи підприємства. Особливо на початку ми мали немало прикрас. До того ж, деяким устаткуванням ми зовсім були не забезпечені. Це, насамперед, виворотними машини, для вивертання рукавиць, друкарською машиною для друкування ярликів. Довелось відвідати інші підприємства і, обмінявшись досвідом, виготовити виро-

ротні машини власними зусиллями.

Самостійно виготовили наші раціоналізатори і спеціалісти до гудзикових та петельних машин. Але на це потрібен був час.

Ми дуже вдячні Харківському УВП, яке значно допомогло нам освоїти пошив бавовняних костюмів (ГОСТ 12548—63) та рукавиць, чого не можемо сказати про виробничо-технічний відділ та проектно-конструкторське бюро ЦП УТОГ, які, не дивлячись на наші неодноразові прохання, не вислали жодного з технологів. Їх допомога нам була вкрай потрібна. Наш недостатній досвід у виробництві нової продукції не міг не позначитись на якості її. Виправляти свої помилки довелося значно пізніше, ніж треба було б, — після перевірки якості наших виробів представником ЦП УТОГ Т. Я. Якубою аж на початку червня 1971 року. Гостру потребу у придбанні засобів малої механізації у швейному виробництві, як от спецлапки, спеціальні та інші, ми маємо ще й зараз, адже ми їх виготовляємо своїми силами. Нестача їх значно впливає і на підвищення продуктивності праці і на якість вироблюваної продукції.

І все ж, з якими труднощами не зустрічаємось ми, наслідки зробленого не погані. Досить сказати, що план першого півріччя ми виконали, одержавши 27,9 тисячі карбованців балансового прибутку, а передбачалося навіть 4 тисячі збитків. При цьому рекламаций і зауважень по якості вироблюваної нами продукції не одержали від жодного замовника. Хоч ми самі відчуваємо, та й перевіркою ЦП УТОГ вказано на ряд недоліків у нашій роботі щодо якості продукції. Ми намітили заходи по усуненню їх найближчим часом.

Непогано пішли справи і з впровадженням у виробництво заходів наукової організації праці та раціоналізаторських пропозицій. Від впровадження їх ми маємо економічний ефект у сумі 1,58 тисячі карбованців.

Впровадження заходів малої механізації значно вплинуло на продуктивність праці в крапці бік. Кінцевим чином цю думку можуть підтвердити хоча б ці показ-

ники: піврічний план по випуску валової і товарної продукції виконано на 106,1 процента, а план по реалізації продукції — на 103,4 процента, при цьому 99 процентів випущеної продукції — першосортні вироби. За цей час зекономлено сировини і матеріалів на суму 1232 карбованців, з яких випущено додатково 180 костюмів на суму 1700 карбованців.

Досягнення таких успіхів сприяли організація соціалістичного змагання на честь XXIV з'їзду КПРС, підсумки яких підводилися щомісяця. Переможцям (зміні, цеху, дільниці, окремим передовикам виробництва) своєчасно із забезпеченням повної гласності вручались відповідні премії, грамоти, вимпели, оголошувались подяки тощо.

У травні було оновлено Дошку пошани з заміною на ній портретів передовиків виробництва.

Не дурогодяну роль відіграло і те, що адміністрація і комітет профспілки заздалегідь позбавили наших трудівників клопоту за своєчасне придбання ними палива на зиму. Уже видано 56 складометрів дров з доставкою на дім.

Є ще 25 складометрів невивезених. Кам'яне вугілля ми ще не одержали для робітників, але мали 15 тонн лишків торішнього. Їх теж уже роздали робітникам, ще в травні-червні. На сьогодні маємо лише шість заяв з проханням виласати дров. Їх у нас адо-стали. Отже, робітники уже цілком забезпечені паливом.

З особливим піднесенням почали працювати наші трудівники після опублікування в пресі директив, а пізніше і матеріалів та Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства на 1971—1975 роки. Вони гаряче схвалили ці історичні документи і тепер докладають максимум зусиль на перетворення в життя рішень партії і уряду про підвищення матеріального добробуту радянських людей. Вони добре зрозуміли, що наш добробут цілком і повністю залежить від нас самих, від того, як ми працюватимемо надалі.

В. ГУБАР,
директор Сумського УВП
глухих.

Колектив трикотажників Чернівецького учбово-виробничого підприємства успішно завершив виробничі завдання липня. План реалізації продукції виконано на 104,1 процента.

На фото: (зліва направо) крапі робітниця мотального цеху Стефанія ЧАБАН, Марія КОМЕНДАНТ і Валентина СИДОРЕНКО.

РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

Змагаючись за дострокове виконання завдань першого року дев'ятої п'ятирічки, раціоналізатори Садгирського УВП у першому півріччі цього року внесли 34 раціоналізаторські пропозиції. За попередніми підрахунками це дасть 9 тисяч карбованців умов-

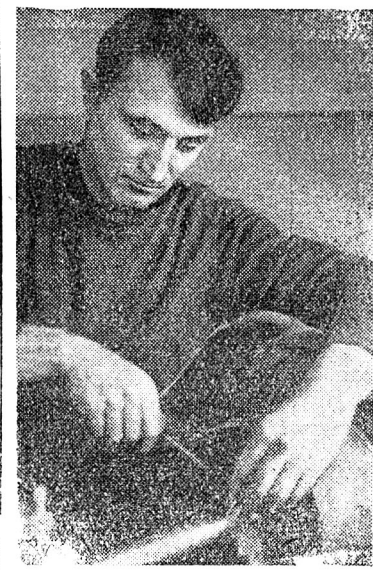
допомагають раціоналізаторам і контролюють їх роботу. Для раціоналізаторів виділена окрема кімната, широко розгорнулося на УВП технічне навчання виробничників.

Рацпропозиції направлені на підвищення продуктивності праці, поліпшення техніки безпеки та якості вироблюваної продукції. Ось неповний перелік зробленого: своїми силами виготовили гумомотальний і пражомотальний верстати, більш продуктивну крохмаловарку, розфасовочні верстати, реконструювали агрегатний апарат та парові котли.

В свою чергу адміністрація підприємства потурбувалася про матеріальне та моральне заохочення людей творчої думки. За кожні три впроваджені у виробництво рацпропозиції раціоналізатору об'являють подяку і видають грошову винагороду. Фотографії крапчих раціоналізаторів вивішують на спеціальному стенді. Хто ж заслужив такої високої честі? Це — токарь І. Гатнянський, слюсарі С. Фурер та Н. Найда, ремонтувальник А. Головацький, помічник майстра Г. Примаков, головний механік П. Житнюк та інженер-енергетик Н. Курик.

На підприємстві ведеться широка за обсягом робота по обміну раціоналізаторським досвідом. За останній рік раціоналізатори УВП побували на плетильно-галантерейних підприємствах Москви, Києва, Львова, Івано-Франківська, Могильова та в ряді інших міст.

П. ГОРБУНОВ,
директор Садгирського УВП.

Ч АСТО трапляються випадки, коли робочий час майстра використовується не раціонально.

Звернемось до прикладу. На нашому підприємстві мені неодноразово доводилося спостерігати таке явище: наближається початок робочої зміни і верстатники розходяться на свої робочі місця. То ось, на лихо, деталі для них не підвезені. Вантажники зайняті на іншій невідкладній роботі. Що робити? — замислюється майстер дільниці. І ось його рішення: бере візок, вантажить на нього деталі і, добре нагріваючи свого чуба, підвозить їх до робочих місць верстатників. А як же! Щоб верстатники не простоювали. Виконання змінного завдання для нього — закон життя всього колективу. Не виконає дільниця змінного завдання — будуть неприємності, як для майстра, так і для всієї дільниці. Та як не гріє свого чуба майстер, сил його явно не вистачає, щоб задовольнити усі потреби верстатників...

...Чи ж правильне рішення майстра? Відповідь на це питання дає відповідь на питання, що витікає з нього ж: а хто ж цей майстер? Чи справді він майстер, чи підсобник?

Загадаємо слова Серго Орджонікідзе, які визначають місце майстра в колективі. Вони говорять про те, що майстер — «центральною фігурою на виробництві». То які ж вимоги слід пред'являти до майстра?

А вони конкретно розроблені Постановою Ради Міністрів СРСР від 20 вересня 1955 року «Про підвищення ролі майстра і начальників виробничої дільниці на підприємствах гірничої, металургійної, нафтової, хімічної, лісової і деревообробної промисловості і машинобудування, промисловості будівельних матеріалів, електро-

РОЛЬ МАЙСТРА НА ВИРОБНИЦТВІ

станціях, а також на промислових підприємствах транспортних міністерств і про впорядкування оплати їх праці», в якій підкреслюється важливість ролі майстра, як низового командира і вихователя робітничих кадрів.

Названою Постановою майстрам галузей промисловості визначено і права і обов'язки, які вимагають від майстра і його дільниці повного і своєчасного виконання планового завдання по об'єму виробництва і в заданій номенклатурі, по поліпшенню якості продукції, зростанню продуктивності праці й зниженню витрат на одиницю вироблюваної продукції.

Виходячи з цього, на мій погляд, головною рисою майстра мусить бути організацька «струнка». Майстер повинен керувати дільницею через своїх помічників — бригадирів, не підміняючи їх, створювати актив (у даному випадку саме вони повинні організувати забезпечення робочих місць необхідними деталями), ніколи не надолужувати недостачу робочої сили особистою участю у роботі.

Насамперед, кожний майстер повинен мати особистий план роботи на дільниці, в якому повинні передбачатись збори колективу зміни, дільниці по обговоренню підсумків робочого дня, перевірка витрат усіх видів сировини, матеріалів і енергії, якості продукції, яку випускає дільниця, організація раціоналізаторської роботи, підведення підсумків соціалістичного змагання, проведення бесід з робітниками з виробничих питань і питань їх особистого життя тощо.

Нема сумніву, що система таких продуманих і взаємозв'язаних заходів значно допоможе майстру у його повсякденній роботі.

Дуже важливо й те, щоб у своїй діяльності майстер спирався на комуністів, комсомольців, профспілковий актив, на передовиків виробництва.

Права й авторитет майстра тісно взаємозв'язані. Використовуючи свої великі права, він мусить мати і авторитет.

Природно, що підвищити авторитет майстра серед робітників його дільниці згаданий вище випадок аж ніяк не може. Швидше він його заплямує.

Безумовно, майстер мусить вміти зробити правильно креслення, грамотно написати технологію виготовлення тої чи іншої деталі, вміти дохідливо пояснити робітникам незрозуміле для нього, особистим прикладом показати й довести, як треба виконувати ту чи іншу операцію і як не слід.

Якщо майстер не зміє цього, зробити чи не хоче, про який його авторитет можна говорити! Майстер мусить завжди правильно відповісти на будь-яке питання робітника і не тільки з виробничих питань.

Як бачимо, уже із сказаного, обов'язків у майстра дуже багато. Сумлінне виконання їх — почесна справа. І треба щоб майстер завжди займався тим, чим йому належить займатися.

На закінчення хочеться сказати, що завдання нового п'ятирічного плану, накресленого в Директивах XXIV з'їзду КПРС, грандіозні і величезні і виконувати їх будемо всі ми. Успіхи у роботі робітника в значній мірі залежать від того, як виконуватимуть свої обов'язки майстри, як «центральної фігури на виробництві».

Д. КОСТИРИН,
начальник виробництва Лебединського УВП.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

ПОЯСНЮЄМО...

До редакції надійшла скарга від групи глухих трудівників Новобузького міжрайвідділу. Вони скаржилися на те, що з посади перекладача МРО була звільнена К. Глазунова. Редакція надіслала лист для перевірки голові ревізійної комісії Миколаївського обласного відділу УТОГ М. Степанову. Ось що він повідомив.

В минулому році К. Глазунова займала посаду перекладача. Новобузького МРО. Але міжрайвідділ фактично був без перекладача, бо К. Глазунова живе за 30 кілометрів від Нового Буга у селищі Казанка, де завідувала червоним кутком. Штатної посади такої ж немає. Зрозуміло, що так продовжуватись далі не могло, тим більше, що К. Глазунова має низький рівень освіти і володіє лише побутовою мимікою. В зв'язку з цим її було звільнено. Перекладачем міжрайвідділу зараховано Н. Бондаренко, яка має середню педагогічну освіту і закінчила курси перекладачів при Курсовій

базі ЦП УТОГ. Але, бачачи як найкраще обслуговувати глухих трудівників Казанки, К. Глазунову залишили в штаті міжрайвідділу прибиральницею. Функції її ж були ті самі — завідувати червоним кутком. В даний час К. Глазунова одержує півставки за неповні робочі дні — середя, субота та неділя. Це цілком логічно, адже в Казанці всього 21 член УТОГ.

Треба підкреслити, що Миколаївський обласний відділ УТОГ схвалив дії голови Новобузького міжрайвідділу т. Василенко, як К. Глазуновій правильно організувати роботу.

НАШЕ ЖИТТЯ

ЗА КЕРМОМ ГЛУХІ

Як відомо, міністерство охорони здоров'я спільно з міністерством внутрішніх справ СРСР об'явили проведення в 1970—1971 роках експеримента по вивченню можливостей допуску глухих до управління автомобілями та мотоциклами.

Працівники Богодухиського МРВ поставились до цього експеримента з усією серйозністю. Разом з глухими, які виявили велике бажання одержати посвідчення на право водіння мотоциклів, вони побували в обласному управлінні міліції, райкомі ДТСААФ, на ме-

дичній комісії і, врешті, домоглися того, що два глухих працівники були зараховані на курси мотоциклістів.

Безумовно, це право одержали працівники, які добре зарекомендували себе в колективах, це С. Г. Федоров та В. І. Тризна.

Обидва передовики виробництва, по-ударному працюють над виконанням взятих соціалістичних зобов'язань. Змінні норми виробітку вони виконують на 120—125 процентів, чимало подають раціоналізаторських пропозицій. З усією серйозністю борються за економію матеріалів і якість продукції,

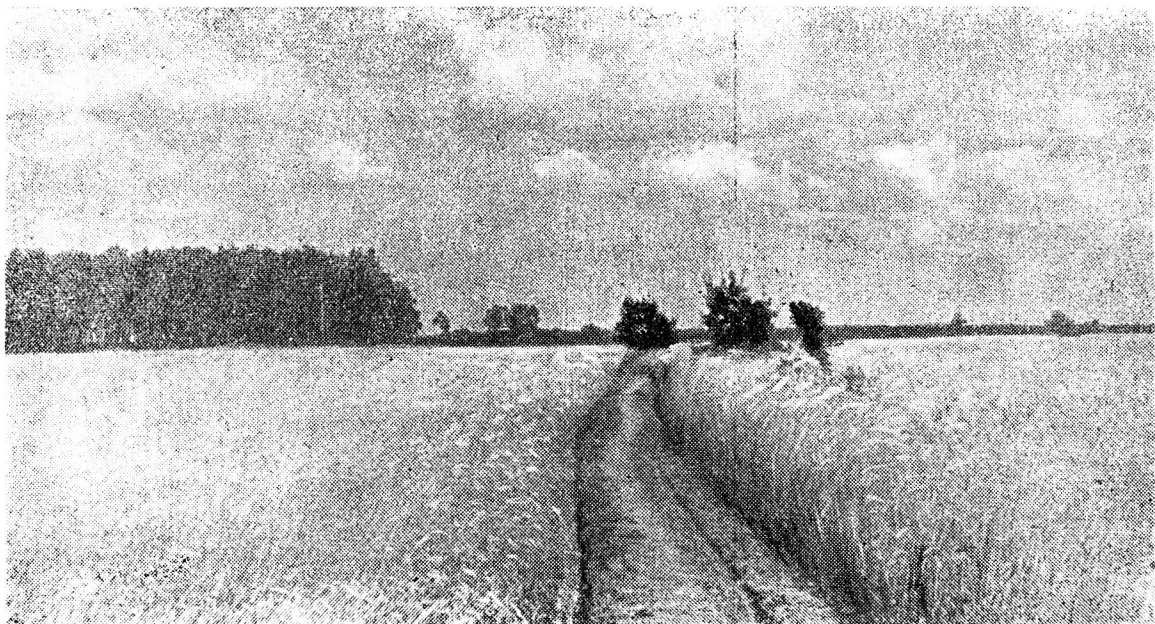
яку виробляють, активні у громадському житті.

Обом працівникам довелося добре попрацювати над собою, щоб на відмінно скласти екзамени, вивчити матеріальну частину мотоцикла, правила вуличного руху і виявити бездоганні навички у водінні мотоцикла. В кінцевому рахунку програму було засвоєно і глухі працівники нарівні з чуючими одержали посвідчення на право водіння мотоциклів.

У навчанні глухих мотоциклістів чимало зусиль доклав перекладач М. В. Зотов, який багато разів виходив на місце навчання і практичних занять мотоциклістів.

М. КАЛЬНИЦЬКА.

м. Богодухів.

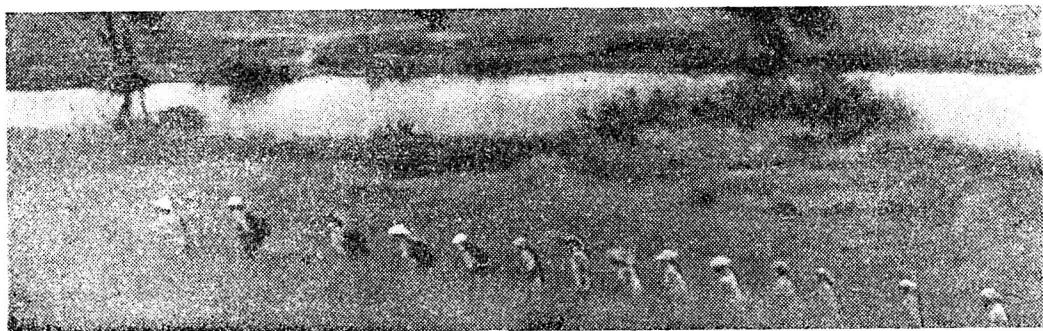

РІДНИМ ПОЛЯМ

Поля мої рідні, ласкаві ниви,
Як рідко доводиться бачити вас!
Знов б'ється прискорено серце ревниве,
Щоб встигнути все осягнути за час.
Кругом — ні душі. Та я не одинока,
Бо скрізь куди гляну, вирує життя:
Тут сонячні промені ллються звисока
І землю голублять, як мати дитя.
Он грається з вітром висока пшениця:
Безжурними хвилями котиться сміх;
Он зграйка хмаринок прийшла до криниці:
Напилась — і знов доганяє своїх.
А онде, дивіться, розбіглися квіти:
То виткне голівку, то знову схова.
У піжмурки грають, пустують, мов діти,—

Їх ловить і пестить шовкова трава.
І тане над всім синє небо глибоке,
Величне і горде, немов океан.
Лунають пісні понад ланом широким.
Звучать, як чудовий незримий орган...
Все далі і далі несуть тебе ноги,
З плечей твоїх тихо спадають роки.
Тривожно біліють стежки і дороги,
Немов на леваді тонкі рушники.
...Виповнює груди щось тепле, безкрас:
Яку дати назву тому почуттю!
Воно все найкраще в людині єдне,
Із уст ці слова мимоволі зриває:
Слава життю!

Г. ШВЕЦЬ.

СТЕЖКАМИ ТУРИСТСЬКИМИ...

Людина пише вірші, мабуть, тому, що не про все можна розповісти буденною прозою. Кожен новий вірш для автора і для редакції — маленьке своєрідне свято. Адже є події, речі, котрі ко-справжньому хвилюють, в поетичних рядках, створюють неповторну мелодію, музику рідної мови.

За останні півроку поетичний портфель редакції поповнився творчими доробками молодих авторів. Це дуже відрізняє, але одразу застережемо: вони різні і за силою образного звучання, і за масштабом мислення та світоглядом. Тим важче нам підходити до початківців з єдиною міркою, давати їм точні, визначені поради. Бо майстерність з'являється до кожного з копійкою працею, життєвим досвідом. Та все ж спробуємо заглянути в поетичний світ наших дописувачів, розібратися в багатогранності їх думок.

Василь Миколаєвський, молодий робітник з Ровенського УВП, дебютував у нашій газеті віршем «Не журися, друже». Правду кажучи, вірш був дещо банальний, але у ньому відчувалася невловимий поетичний хист. Редакція вирішила підтримати молодого початківця, і Василь виправдав до-

В ПОШУКАХ ПОЕТИЧНОГО СЛОВА

вір'я. З кожним днем його майстерність зростає. Вдалі порівняння і метафори, суто особисте бачення подій, віддана любов до друзів, рідної землі. Правда, є у Василя свої вадки — іноді захоплюється описовістю, забуваючи про образне слово. Це йде від нерівноцінної праці над віршами. Можна запевнити, коли В. Миколаєвський наполегливо працюватиме над собою, здобудки початківця будуть ще вагоміші.

З рік тому завітав до редакції працівник Чернігівського УВП Михайло Бакув. Він схвилювано приніс на суд редакції декілька своїх віршів. Що й казати, були вони сирі, кострубаті. Авторіві, видно бракувало знань, але життєвої мудрості не позичати. Працівники редакції дали М. Бакуву декілька ширших порад. І радісно усвідомлювати, що «наука в ліне не пішла». На сторінках нашої газети вже друкувалися його твори. Читачі пам'ятають ширший вірш М. Бакува «Синюві». Яка турбота за майбутнє молоді людини і в той же час, впевненість

у хороше майбутнє! Ось одна строфа з цього вірша:
...Для чого ж мучить почуття?
Мою пошлювати тривогу?
Скажи мені, яку в життя
Собі ти вибереш дорогу?

Найбільшого нафосу, громадянського звучання досяг автор у поезії «Врачи-солдаты». Відчувається, що в самому серці народилися її слова. Безсумнівно, це — поетична знахідка поета.

З декількома початкуємими авторами нас познайомили літературні гуртки Товариства. Серед молодих гуртківців одеської «Бригантини» найбільш сподобалися вірші Раїси Головченко. Світла лірика її «Осені», прозорий сум не може не хвилювати читача:

Прозрачної грустять
Сердце радуя,
Как сквозь туманный,
Теплый сон,
С деревьев
Падают и падают
Осенних листьев
Тихий звон.

Ми одержали величезне задово-

СПОРТ

І В НЕПОГОДУ

В Сумах відбулись обласні змагання з легкої атлетики серед глухих спортсменів. В зв'язку з бездоріжжям частина команд не з'явилася на змагання. Боротьба за першість розгорілася між чотирма командами: Сумського Будинку культури глухих, Сумського та Лебединського УВП та Лебединської школи-інтернату для глухих.

Хоч погода була і несприятливою для проведення змагань в окремих видах легкоатлетичної програми, спортсмени домоглися хороших результатів.

Так у штовханні ядра і метанні диска перемогла представниця команди Сумського УВП Любов Супрун. Її досягнення з цих видів спорту перевищують норми III спортивного розряду Єдиної Всесоюзної класифікації.

В бігу на 5000 метрів і спортивній ходьбі чемпіоном області став Петро Гринь, представник команди Сумського Будинку культури.

Лише трішки секунд не вистачило Григорію Копильченку (будинку культури), щоб влетіти в

норму II-го спортивного розряду на дистанції 1500 метрів.

У метанні диска, штовханні ядра, трибор'ї тріох-разовим чемпіоном області став Михайло Фігура.

Надія Голодна з команди Лебединської школи-інтернату показала добрі швидкісні навички в бігу на короткій дистанції, вклавшись в норму III-го розряду.

В результаті дводенної командної боротьби перемогла команда Сумського Будинку культури. Друге місце зайняли виробничники Сумського УВП, третє — Лебединська школа-інтернат (Залік проводився за новою системою).

В порівнянні з минулими стартами першість області з легкої атлетики є важливим кроком вперед.

Пери за все радують успіхи молодих спортсменів М. Фігури, В. Щур, Н. Голодної та добра підготовка Л. Супрун, Г. Копильченка і П. Гриня, які вже не вперше беруть участь в обласних змаганнях.

І. МЕЛЬНИКОВ,
майстер спорту, головний суддя змагань.

Нещодавно городишники Білої Церкви стали переможцями обласних змагань серед колективів Товариства. Трохи пізніше вони стали переможцями в зональних змаганнях у Сумах. Це заслуга

М. Калмикова, І. Матусевича, П. Фещенка, Л. Моринця та Н. Снітка.

Хлопці напружено тренуються, адже попереду — фінал.
С. КИРИЛЕНКО.

ТВОРЦІ ХОРОШОГО НАСТРОЮ

На міських і сільських сценах Прикарпаття сотні глядачів вітали учасників художньої самодіяльності Івано-Франківського Будинку культури глухих. А скільки радості приносять трудівникам села члени агіткультбригади! П'ятнадцять аматорів сцени долають десятки кілометрів, щоб донести до глухих трудівників колгоспних ланів іскристий гумор, розуміння прекрасного.

...Автобус стрімко летить дорогою. Навколо тільки гори і гори,

синє-синє небо. Он ген-ген під горою хатинка, друга, третя... Це — село Тисів Рожнятинського району.

У залі клубу — яблуку ніде впасти. Дітлахи пообвішували вікна, мов горобці (їм не вистачило місць в залі). Тут не лише глухі трудівники тут майже все село зібралось.

В напруженій тиші читає вірш «Коли батько героєм» Григорій Сміжук. Що й казати, виконання майстерне. Тишу розривають бурхли-

ві оплески. Вони супроводжують кожен номер програми.

Пантоміми: «Пригоди Свічки» та «Перукар», які виконують Микола Хохулін та Іван Янів, викликають у глядачів нестримний сміх. Пантоміми змінюються віршами, сценками — танцями.

Древнє і завжди молоде народне мистецтво — та життєдайна крилиця, з якої повсякчас черпає свою наснагу самодіяльний колектив. І не дивно, що до програми концерту ввійшли українські, гуцульські, молдавські, білоруські танці.

Концерт закінчився. Але він ще довго пам'ятатиметься глядачам.

Н. КОНВАЛЮК.
Івано-Франківськ.

На фото: хореографічний гурток виконує гуцульський танок.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1415—5238, 71 р.